

Kaip aš matau save kaip MOKYTOJA po bendradarbiavimo praktikos...

Ką galiu pasakyti labai įdomiai, bet svarbiausiai matau save kaip MOKYTOJĄ – tikrai žadu pasilikti ir dirbti mokykloje.

Libiausiai man tinkanti metaforą (ilgokai jos ieškojau):

VIENINTELIS IŠMINTINGAS BŪDAS MOKYTI ŽMONĖS – RODYTI JIEMS PAVYZDĮ. (A. Einšteinas)

Šiaip aš įsitikinusi, kad viskas gyvenime prasideda nuo savęs: nori gyventi tvarkingoje aplinkoje – nešiukšlink, nori matyti besišypsančius žmones – pradėk šypsotis pats, nori ramios aplinkos – pats spinduliuok ramybę... ir taip toliau 😊

Visiems senai žinomos tiesos, bet sunkiai pritaikomos šiuolaikiniame pasaulyje. Pasaulyje gerokai pagreitėjusiame, pilname papildomu dirgikliu, tiesiog nestabdomo informacijos srauto... Bet jis yra nuostabus, nes jis MŪSŲ ir mes jį kuriame.

Mano „**SuperMokytoja**“ spinduliuoja energija ir optimizmu. Ji tikrai gali, o svarbiausiai nori mokyti ir mato vaikus. O jie mato atvirą mokytoją iš kurios gali pasimokyti. „**SuperMokytoja**“ yra:

- pozityviai nusiteikusi, nes vaikai viską jaučia – jie ateini į klasę susierzinusi, susierziną ir vaikai;
- besišypsanti visiems, nes šypsena yra užkrečiama ir nieko nekainuoja;

- motyvuota ir tikinti savo darbu, nes tik savimi pasitikintis žmogus gali dirbti mokykloje (jau įsitikinau 😊);
- energinga, nėra laiko snausti mokykloje 😊;
- visada viskam pasiruošusi, nes būna įvairių situacijų, jei suaugęs žmogus į jas reaguoja ramiai, to pasimoko ir vaikai;
- nenustojanti mokytis, nes tobulumui ribų nėra...;
- gerbianči ir mylinči vaikus, bet reikia nepamiršti ir apie save.

Labai stengsiuosi būti nors menkąją dalelytę panaši į šitą „**SuperMokytoją**“.